

за своитѣ прѣдѣды и потомцы.» Въ Псалтиря на много мѣста има живы мысли; ный показвамы само двѣ такыва въ пс. 36-ый, ст. 10 и 36:

И еше малѣи и не вѣдетъ грѣшника; и възвѣщи мѣсто егѣ, и не вѣрашеши.

И мимѣи доухъ и се не бѣ; и възвѣдъ егѣ, и не вѣрѣе са мѣсто егѣ.

4) Мысльта бѣва *тънка* или *мека* (*délicate*), ако прѣдмѣтътъ въ ней са изобразява несвършено, но тѣй шото другото лесно са разбира. Плиній въ панегирика си къмъ Траяна изрича тѣзи тънка мысль: «Ты само си такъвзи Императоръ, комуто е позволено да бѣде *отецъ на отечеството*, прѣди да му станешъ (по названіе).» Защото другытъ императоры, като не были *отцы на отечеството*, вынуждены такъвзи са наричали. — Освѣтъ тънкостьта, която състои въ мыслѣтъ, има еше една тънкость — въ чувствованіята дѣто по-много участвува сърдцето нежели умътъ, и която по-добрь може да са нарече *нѣжноть* (*tendresse*). Тѣй у Расина, Титъ говори за *Бераниса*:

«Depuis cinq ans entiers, chaque jours je la vois,
Et crois toujours la voir pour la première fois.»

Т. Е. Има цѣлы петъ години, какъ ѣмъ виждамъ сѣбѣи день, а струва ми са че я виждамъ сѣ за прѣвый пѣтъ.

5) Мысльта бѣва *простосърдечна* или *наивна*, (*naïve*), когато прѣдмѣтътъ въ нея са представя безъ никое по видимому стараніе отъ негова страна. Наивностьта (*la naïveté*) състои въ нѣкакъвъ си простъ, откровенъ но и хитрь видъ, какъвъто е напр. видѣтъ на умныя селянинъ или на хитро нѣкое дѣте.

Отъ наивната мысль трѣба да отличавамы *естественната* (*naturelle*), съ туй че послѣдната прѣдставя нѣщо та-